

Vzali mu polypa.

Humoreska.

Všecky honorace byla pochomadě za poškrabánym dlouhým stolem "u dvou modrých zlodějů", ale tak divně dnes ovdovu bylo. Jako po funuse.

Jindy starý hajný Hábrecl byl samé řeč, samý rozm, samá kritika, samé "sakra". Jako zástupce velkostatku měl v hospodě patnáct virálních hlasů, a do této mu huba jela. Pořád se vadil a huboval, když všecko na světě sporidál, huboval aspoň na hodiny hospodské. Bud' že to je pozadu nebo brzy, a pak to nejlepše shodit se zde, nebo to je napřed, a pak je to zloděje.

Starý bednář z pivovaru Kreps žvýkal u stolu nahlás noviny, které odebíral i z deseté ruky.

Na všecko měl Hábrecl námítku.

"U Ba — Ma — Hamburku vyjel vlak z kolejí," řekl Kreps.

"To je mě řeč," odpovísl si Hábrecl, "když na dráze všecko nepropila a kupili raději nové kolejky, nemohly by vlaky vjeti a pomílit lidem hánky."

"Povídání v Makedonii —"

"To je mě řeč, kdyby Rus — rekněme — a nás posílali tam každý pět re-

giment, vzdal by Turkovi tipek."

"Madafí přy nepovol, dokud nebude mit —"

"Madafí at' daj pokoj. Mají tam vno — já tam byl — člověk tam dostane zadarmo větší porce papriký než u nás za dva šestáků."

"Cikáni ukrali dítě —" slabilokav

Kreps ze starých novin.

"Him, já byl monarchem," nasnil si Hábrecl dlaně, "tak to nechám všecko na do smrti a na doživotní kriminál. To ho jeta, tihle cikáni!"

Ale dnes tu bylo smutno jako po "funku".

Starý Kreps kolhal nejnovější, teprve asi tři neděle staré noviny — jak Turci uřezali Makedonská hlavy — jak cikáni také jí po dráze — jak čestí Sokolové tam někde nahoru sli na výlet, ale směli se ustrojiti do sokolského kroje až v polich za městem — jak cikáni vykrali myslivnu a pak ji zapálili — samé stvoření věci, aby byl Hábrecl rozblížstí stíhl, ale ani neštrnul. Mílel, funél, prostočuvávala stále svoušičku u dýmky, občas skontroloval svoje hodiny s hodinami na zdi, napil se a zas mlčel.

Hajný hospodský Bezinka, ač to byla od něho oběť, už asi po páte sehnal se a dival se pod stůl, zdali ne- měla někdo nohy křížem. Pak zpytolu břichy svoje a pak zájed do kuchyně a ptal se se své Rozárie, zdali ten ovar, který tu včera Hábrecl večeřel, byl k jistě.

"To se nedá dnes říci, byl-li k jistě. Ale Hábrecl jej sněd a neříkaj nic."

"Možná, že proto neříkaj nic, poněvadž jej sněd."

"To by ti dnes Hábrecl povíděl — to necháš něco takové?"

Příštímať se starý dohazovač ve-

selk Meluhu.

Nohy už mu začaly kudratět, kle-

sat v kolenech. Od toho běhával, a pak

— jednou taky něco skupřival, a když si příšel pro odmenu "za to pe-

zehánčku", zrovna se to tam pralo,

a Meluhu dostal naměto a ještě jej

shodil se schodů. Zaloval, ale kulhá-

pe.

Meluhu hodil čepici na židli, sedl

na ni, aby ji drívé našel, utřel rukávem pobrydaný stůl, podíval se na

Krepský řátek, jak ji tu dluho, a po-

vídal, že tam máme svinské počasí.

Hajný Hábrecl dopil, zaplatil, dal "dobronoc", hvizdil na "Vorecha", který se všeck u kamenn, a sel.

Kreps schoval novinky a dival se na

kováře, kovář na chalupníku Cendelku,

ten zas na stárku, — všechni jako

břízni.

"Co je dnes s tím hajným?"

"Vzali mu polypa," prohodil Melu-

ha.

"Jak to?"

"Nu, přesfili mu povídání."

To byla řeč, jako když někdo něco

výpráví.

"Meluhu, vy něco víte!" lichotil

starék, který měl obočí napudrováno

moukou.

"Vím a moc."

"Jak ty to věs, pak to jistě není práv-

da," povídal Cendelka.

Dohazovač se napil, aby se mu ze zlo-

sti něčasto, zamůřil očima na

chalupníku Cendelku obrátil se ke

stárku. Toho pokládal za nejlepšího

ptíce.

"Tomášku, hajný Hábrecl kupil na

járe od tebe kozu."

"To všecky tak, jenže je mi dosud

za ni dlužen. A zrovna jsem doma po-

vidal ženě, aby tam došla a přivedla

kozu zpět."

"Ať tam nechodi, koza není na svě-

ť."

"Chečplá?"

"To ne, ale je po ně."

"Co se jí stalo?"

"Neplač, nenaříkej. Koza umřela

panskou smrt, zastřeleném, ne jako

koza, — jako srneček. Ale jiný to nepro-

vedl, než ti kluci zrzaví, ti Močál-

vé. Jich pět, bratrů, a když je dal

do pytle a patnáctkrát jí zamilhal,

vždycky ten nejmazanější pytlík bude

nahoře."

A Meluhu výprávěl, jak Močálové

výčitili revír Hábreclovi. Rozlezl se

po všeck horoučkách, a co bylo

od pěra a chlupu, všecko vystřílel,

vychytal. Jen vrchol kohoutky nochal

Hábreclovi v revíru.

"To všeck taky. A co je s tou ko-

zou?"

"Včera večer, když Hábrecl odesel

— jak by do revíru, a když se stolí!

sem do vši, do hospody, přišli chlapci

Močálové, — jiný to nebyl, na to chci

víset, — vydval z chlupky kozu, uloupil

párek srnčích parohů nad zastře-

ným oknem hájovny, za níž stála

Hábreclova přebírála čočku na zítek,

podřízl koze hubu, aby nelamovala,

odvedly ji dle jetele a tam jí na její ro-

hy přivázali porožky srncí."

"A říl za živobytím."

Cestou od lesu k zámku rachotil pan-

ský kočář.

Pan správce Klouzek jel odikusi z

porady domu.

"Milostpane, tamhle je srneček," poví-

dal kočí Tonda.

"Kde by se tu vzal srneček?"
"Je to srneček, milostpane, podíval se."

By to srneček. Zvedl hlavu, zase se pál, zase zvedl hlavu. Pan správec začal prohlížet kapsy. Mimo svazek klobouk, to pásek a pásek.

"Jako je nahoreč?" tázal se, pozdraviv po vojenku.

"Eh spätne. Obstrukce. Skoda toho času."

"Obstrukce, taak?"

Pan Žežulka se vžádno zamyslil a vzal mne za rameno, jakoby mi chtěl něco důvěřivě říct.

"Zastavit. Pane Hábrecl, na rovinách v paškách jsem se ztratil.

"Dnes rák, ano, dnes jí budeš mít, dražá, vypnout tvé právo, tamhle toho kontuku si ji postavíš, nebo snad tamhle — mnoho těch kontuků nezbývá, — no, však se najde pro ni místek, kde by k slavě a zvýšení dojmu vydával."

"Pan Žežulka, se vžádno zamyslil a vzal mne za rameno, jakoby mi chtěl něco důvěřivě říct.

"Zastavit. Pane Hábrecl, na rovinách v paškách jsem se ztratil.

"Dnes rák, ano, dnes jí budeš mít, dražá, vypnout tvé právo, tamhle toho kontuku si ji postavíš, nebo snad tamhle — mnoho těch kontuků nezbývá, — no, však se najde pro ni místek, kde by k slavě a zvýšení dojmu vydával."

"Pan Žežulka, se vžádno zamyslil a vzal mne za rameno, jakoby mi chtěl něco důvěřivě říct.

"Zastavit. Pane Hábrecl, na rovinách v paškách jsem se ztratil.

"Dnes rák, ano, dnes jí budeš mít, dražá, vypnout tvé právo, tamhle toho kontuku si ji postavíš, nebo snad tamhle — mnoho těch kontuků nezbývá, — no, však se najde pro ni místek, kde by k slavě a zvýšení dojmu vydával."

"Pan Žežulka, se vžádno zamyslil a vzal mne za rameno, jakoby mi chtěl něco důvěřivě říct.

"Zastavit. Pane Hábrecl, na rovinách v paškách jsem se ztratil.

"Dnes rák, ano, dnes jí budeš mít, dražá, vypnout tvé právo, tamhle toho kontuku si ji postavíš, nebo snad tamhle — mnoho těch kontuků nezbývá, — no, však se najde pro ni místek, kde by k slavě a zvýšení dojmu vydával."

"Pan Žežulka, se vžádno zamyslil a vzal mne za rameno, jakoby mi chtěl něco důvěřivě říct.

"Zastavit. Pane Hábrecl, na rovinách v paškách jsem se ztratil.

"Dnes rák, ano, dnes jí budeš mít, dražá, vypnout tvé právo, tamhle toho kontuku si ji postavíš, nebo snad tamhle — mnoho těch kontuků nezbývá, — no, však se najde pro ni místek, kde by k slavě a zvýšení dojmu vydával."

"Pan Žežulka, se vžádno zamyslil a vzal mne za rameno, jakoby mi chtěl něco důvěřivě říct.

"Zastavit. Pane Hábrecl, na rovinách v paškách jsem se ztratil.

"Dnes rák, ano, dnes jí budeš mít, dražá, vypnout tvé právo, tamhle toho kontuku si ji postavíš, nebo snad tamhle — mnoho těch kontuků nezbývá, — no, však se najde pro ni místek, kde by k slavě a zvýšení dojmu vydával."

"Pan Žežulka, se vžádno zamyslil a vzal mne za rameno, jakoby mi chtěl něco důvěřivě říct.

"Zastavit. Pane Hábrecl, na rovinách v paškách jsem se ztratil.

"Dnes rák, ano, dnes jí budeš mít, dražá, vypnout tvé právo, tamhle toho kontuku si ji postavíš, nebo snad tamhle — mnoho těch kontuků nezbývá, — no, však se najde pro ni místek, kde by k slavě a zvýšení dojmu vydával."

"Pan Žežulka, se vžádno zamyslil a vzal mne za rameno, jakoby mi chtěl něco důvěřivě říct.

"Zastavit. Pane Hábrecl, na rovinách v paškách jsem se ztratil.

"Dnes rák, ano, dnes jí budeš mít, dražá, vypnout tvé